

[Boligministeren.]

kraft af tilsagn de forudgående år knap 4 mill. kr. I 1967-68 blev der givet tilsagn om 18 mill. kr. og udbetalt 7 mill. kr. I 1968-69 blev der givet tilsagn om 20 mill. kr. og udbetalt 3 mill. kr. I 1969-70 blev der givet tilsagn om 26 mill. kr. og udbetalt knap 20 mill. kr. I 1970-71 er der givet tilsagn om 40 mill. kr., og der er udbetalt 28 mill. kr. Der er altså en klar stigning, i hvert fald for så vidt angår det offentliges forpligtelser i henhold til lovgivningen, og der er en kraftig forøgelse af interessen om saneringsopgaven.

Hr. Kaj Andresen stillede det spørgsmål, om regeringen lever op til saneringslovgivningens forudsætninger om at tilvejebringe de fornødne midler til sanering. Jeg kan dertil sige, at på indværende års finanslov er der afsat 30 mill. kr., men vi har i boligministeriet måttet konstatere, at dette beløb er utilstrækkeligt til at honorere den interesse, der har været for opgaven i den tid, der er gået, siden finanslovsforslaget blev udarbejdet, og det er min hensigt at stille et ændringsforslag til finanslovsforslaget, hvorved der overføres 25 mill. kr. af boligfondens midler til saneringslovgivningen, således at vi i 1971-72 kommer op på udbetalingsmuligheder på 55 mill. kr. Det er praktisk taget en fordobling i forhold til 1970-71 og en tredobling siden 1969-70 — for ikke at sige en tyvedobling i forhold til 1968-69. Men jeg indrømmer, at det kun er et enkelt udtryk for det, men altså mit indtryk er, at der nu er ved at komme gang i saneringen.

Jeg har ellers ikke mange bemærkninger at gøre. Der var spørgsmålet om, hvorvidt de 12 mill. kr. bør blive stående i boligloven eller overflyttes. De er faktisk ikke blevet brugt eller overflyttet endnu, sådan som her er foreslået, til saneringsloven, og jeg er naturligvis parat til at drøfte det i udvalget. Lad mig henlede opmærksomheden på, at Grundejernes Investeringsfond åbner en mulighed for at give lån til ombygninger, og det kunne måske tale for, at man overflyttede beløbet til saneringsloven, uden at man af den grund i og for sig kom til at forhindre det øvrige arbejde.

Hr. Kaj Andresen og andre ordførere, hr. Arne Larsen især, har været inde på spørgsmålet om den midlertidige husning, og hr. Arne Larsen henviste til det spørgsmål, han

stillede mig i folketingets spørgetid, og spurgte, om jeg var kommet videre med den sag. Jeg kan derom sige, at der i øjeblikket føres forhandlinger med saneringsselskaberne og med Københavns kommune om at finde det, som jeg tror jeg dengang betegnede som en modus. Det er min opfattelse, at de tomme huse er en udfordring i det øjeblik, de står tomme for længe. Men på den anden side er det nødvendigt for saneringsselskaberne at erhverve ejendomme, efterhånden som der er mulighed for at erhverve dem, for at fremme saneringen. Det er min tro, at vi kan tilvejebringe en løsning, således at der bliver en mere respektabel administration, kan man sige, af disse forhold. Jeg tror, jeg dengang sagde til hr. Arne Larsen — hvis jeg ikke gjorde det dengang, vil jeg gøre det nu — at jeg håber inden for ikke alt for lang tid at have et resultat af disse overvejelser, således at jeg kan gøre boligudvalgets medlemmer bekendt med det. Er det nødvendigt som følge af disse overvejelser at ændre boligtilsynsloven, må vi altså gøre det. Men det er ikke givet, for sådan set må jeg sige, at hr. Kaj Andresens hovedbetragtning kan man ikke anfægte, nemlig, at der må være tale om ejendomme, om hvilke man på forhånd ved, at de skal stå tomme i længere tid, inden de nedbrydes. Endelig må den nye genhusningsforpligtelse naturligvis også drages ind i disse overvejelser.

Må jeg endelig sige til hr. Kaj Andresen, som henviste til vanskelighederne i forbindelse med genhusningsopgaven, at også disse vanskeligheder kan vi naturligvis drøfte i udvalget. Hr. Kaj Andresen nævnte genhusningsforhøjelserne i de ældre lejligheder som følge af de regler, der blev gennemført i lejelovgivningen i fjor. Jeg synes, man glemmer, at denne forhøjelse ikke alene skyldes den revision af lovgivningen, der kom i fjor, men at det i selve boligforliget, som hr. Kaj Andresen var med i, var forudsat, at efter 4 års forløb kunne man ved lejerskifte gå op til selve vurderingslejen. Det er vel nok den væsentligste del af den forhøjelse, der fremkommer — altså en forhøjelse, som socialdemokratiet i sin tid selv har stemt for. Jeg erkender, at de 25 pct., der blev lagt ovenpå som følge af udviklingen fra 1966-boligforliget og frem til 1970, har socialdemokratiet ikke stemt for.